

хълтали въ крепостъта и почнали да сѣкатъ — де когото срещнатъ.

Разяренъ се изкачилъ на Царевецъ турскиятъ военачалникъ и на конь влѣзълъ въ черковния дворъ. Евтимий дърпалъ вжжето и камбаната плачела.

— Защо биешъ тая камбана? — попиталъ турчинътъ.

— За да обадя на българския народъ, че слънцето на неговата свобода залѣзва. Падатъ въковенъ мракъ. Но ще дойде день, когато камбаната пакъ ще забучи и свободата пакъ ще изгрѣе надъ нашата земя!

— Изгорете черквата! — провикналъ се Челеби Сюлейманъ и заповѣдалъ да оковатъ въ вериги бѣловласия патриархъ.

Турцитъ стрѣвно налетѣли въ черковката и я запалили. Огънятъ запрящѣлъ и пламъци обхванали камбанарията. Когато дървенитъ греди изгорѣ-

ли, чугунената камбана рухнала съ трѣсъкъ и потънала въ земята.

— Изкопайте я и направете отъ нея сѣкири! — заповѣдалъ Челебията.

Запретнали се турцитъ да копаятъ, но колкото повече копали, толкова по-дълбоко въ земята потъвала камбаната и тѣ не могли да я намѣрятъ.

Минали въковетъ като черни птици надъ българската земя.

Народътъ много теглила претеглилъ, ала той знаелъ, че нѣкъде въ земята стои камбаната на свободата и чака да дойде хубавиятъ день.

И разказватъ старитъ търновчани, че презъ 1876 година, когато пламнало сръдногорското възстание, всѣка нощъ тѣ чували изъ подъ земята да ехти една камбана, и гласътъ ѝ билъ като гласъ на млада жена, която пѣе по жътва.

А. Каралийчевъ

ВѢЙ, ПОВѢЙ, ВИХРУШКО!

ВѢй, повѢй, вихрушко,
споренъ снѣгъ натрупей —
бѣлички снѣжинки
надъ поля долчинки!

Че зрънца, тревица,
златната пшеница, —
чакаатъ да се сгушатъ
въ топлички кожуси.

И фиданки голи,
сякашъ че се молятъ;
съ бѣлички забрадки
пролѣтъ да дочакатъ.

Трупей, бѣлоснѣжко,
свойтъ топли дрешки,
надъ нивя, долини,
зима догде мине!

Христина Стоянова